

TRESC:

ZARZĄDZENIA PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO:

Poz. 108 — Nr 160 z dnia 16.5.1952 r. w sprawie korzystania przez jednostki gospodarki społecznej z usług Państwowej Komunikacji Samochodowej

Poz. 109 — Nr 165 z dnia 17.5.1952 r. w sprawie racjonalnej gospodarki barakami na kwatery zbiorowe dla robotników budowlanych.

PISMA OKÓLNE:

Poz. 110 — Nr 15 z dnia 15.5.1952 r. w sprawie kontroli wykonania okólnika Nr 7 Prezesa Rady Ministrów z dnia 10 stycznia 1952 r. w sprawie prawidłowego rozdziału urlopów wypoczynkowych.

Poz. 111 — Nr 16 z dnia 22.5.1952 r. w sprawie zapewnienia odpowiedniej ilości miejsc w zakładach pracy dla odbycia praktyk zawodowych, wakacyjnych i dyplomowych.

108.

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

Nr 160 z dnia 16 maja 1952 r.
(Znak KL6A-10-23)

w sprawie korzystania przez jednostki gospodarki społecznej z usług Państwowej Komunikacji Samochodowej.

W celu umożliwienia przedsiębiorstwom Państwowej Komunikacji Samochodowej przedłużenia dziennej pracy i wykorzystania w ten sposób taboru oraz w celu skoordynowania działalności jednostek gospodarki społecznej, korzystających z usług przedsiębiorstw Państwowej Komunikacji Samochodowej, z działalnością tych przedsiębiorstw zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Jednostki gospodarki społecznej podległe Ministrom: Górnictwa, Przemysłu Maszynowego, Hutnictwa, Energetyki, Przemysłu Lekkiego, Przemysłu Chemicznego, Przemysłu Rolnego i Spożywczego, Handlu Wewnętrznego, Budownictwa Przemysłowego, Budownictwa Miast i Osiedli, Leśnictwa, Transportu Drogowego i Lotniczego, Przemysłu Drobrego i Rzemiosła oraz Prezesowi Centralnego Urzędu Skupu i Kontrakcji powinny korzystać z usług Państwowej Komunikacji Samochodowej (PKS) również po godz. 16-ej oraz w niedziele i święta.

2. Korzystanie z usług PKS po godz. 16-ej oraz w niedziele i święta powinno mieć miejsce w szczególności w tych przypadkach, kiedy ekspozytury i stacje terenowe PKS z uwagi na szczupłość taboru towarowego nie gwarantują wykonania zamawianych przewozów w ciągu jednozmianowej pracy przedsiębiorstwa zlecającego przewóz, jak również w przypadku tworzenia się zatorów w rozładunku wagonów.

§ 2. Jednostki gospodarki społecznej w przypadku, o którym mowa w § 1, dla zorganizowania odbioru ładunków przewożonych taborom PKS powinny:

- 1) rozłożyć odpowiednio pracę w magazynach, placach budów itp. punktach odbioru ładunków tak, aby pracownicy w nich zatrudnieni rozpoczynali pracę w różnych godzinach i w ten sposób zostali zapewnić warunki dodatkowego obsłużenia magazynów po godzinie 16-ej;
- 2) uzgodnić bezpośrednio z ekspozyturami (stacjami terenowymi) PKS warunki współpracy w czasie i dniach określonych w § 1.

§ 3. Ministerstwo Transportu Drogowego i Lotniczego wyda w porozumieniu z Państwową Komisją Planowania Gospodarczego w terminie 1 miesiąca od daty wejścia w życie niniejszego zarządzenia, instrukcję dla terenowych jednostek organizacyjnych Państwowej Komunikacji Samochodowej, w której w szczególności określi:

- 1) sposób awizowania klientów PKS o czasie odbioru ładunków w godzinach popołudniowych oraz w niedziele i święta;
- 2) sposób zabezpieczenia interesów klientów przy zleconym dla PKS rozładunku wagonów;
- 3) zasady operatywnej współpracy ekspozytur (stacji terenowych) PKS z jednostkami gospodarki społecznej obsługiwany przez PKS.

§ 4. Koordynację współpracy jednostek gospodarki społecznej zlecających przewozy PKS na zasadach określonych w §§ 1 i 2 powierza się przewodniczącym wojewódzkich

komisji planowania gospodarczego. Przepisy zarządzenia Przewodniczącego PKPG nr 334 z dnia 21 sierpnia 1951 r. (Monitor Polski Nr A-90, poz. 1235) mają odpowiednie zastosowanie.

§ 5. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 czerwca 1952 r.
PRZEWODNICZĄCY PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

w z. E. Szyr

109.

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

Nr 165 z dnia 17 maja 1952 r.
(Znak BU2F-01-177)

w sprawie racjonalnej gospodarki barakami na kwatery zbiorowe dla robotników budowlanych.

W związku z uchwałą Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 14 października 1949 r. w sprawie stosowania oszczędności drewna w poszczególnych dziedzinach gospodarki narodowej (Monitor Polski Nr A-99, poz. 1171 i z r. 1950 Nr A-13, poz. 497) oraz w związku z zarządzeniem Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego Nr 64 z dnia 3 marca 1951 r. w sprawie budowy baraków na kwatery zbiorowe dla robotników budowlanych (Biuletyn PKPG Nr 7, poz. 74 i z r. 1952 Nr 9, poz. 60) zarządza się, co następuje:

§ 1. Przedsiębiorstwa budowlano-montażowe mogą wyłączenie za zgodą sprawującego nad nimi nadzór ministra po zakończeniu budowy pozostawić inwestorowi baraki składane (przenośne) zbudowane na kwatery zbiorowe dla robotników budowlanych.

§ 2. 1. Baraki składane należy budować w przypadkach:

- 1) budów o krótkim cyklu produkcji budowlano-montażowej;
- 2) robót postępowych (kroczących), jak roboty drogowe, torowe, geologiczno-poszukiwawcze itp.;
- 3) konieczności szybkiego zorganizowania placu budowy;
- 4) konieczności nieprzewidzianego rozszerzenia zakresu robót.

2. Baraki składane przeznacza się wyłącznie na kwatery zbiorowe dla robotników budowlanych lub na obozy zimowe dla junaków P.O. „Służba Polsce” zatrudnionych przy robotach budowlanych.

3. Użycie baraków składanych do innych celów wymaga zgody właściwego ministra.

§ 3. W celu zapewnienia dostatecznej ilości materiałów drzewnych dla produkcji baraków składanych, właściwi ministrowie wydadzą następujące zarządzenia:

- 1) Minister Budownictwa Przemysłowego — zarządzenie polecające Instytutowi Techniki Budowlanej opracowanie w terminie jednego miesiąca od daty wejścia w życie niniejszego zarządzenia instrukcji o stosowaniu materiałów zastępczych przy budowie baraków nieskładanych, ograniczającej do minimum zużycie drewna przy budowie tych baraków;
- 2) Minister Budownictwa Miast i Osiedli — zarządzenie polecające podległym biurom projektów ponowne opracowanie w terminie dwóch miesięcy od daty wejścia w życie niniejszego zarządzenia projektów typowych baraków składanych, pod kątem widzenia oszczędności tarcicy w szczególności używanej do podłóg, na podsufitki, ścianki działowe oraz na szalowanie dachów;

- 3) właściwi ministrowie, którym podlegają jednostki produkujące baraki składane w skali przemysłowej — w terminie jednego miesiąca od daty wykonania przez biura projektów polecenia, o którym mowa w pkt. 2 na podstawie zarządzeń, o których mowa w pkt. 1 i 2) zarządzenia określające normy zużycia drewna na 1 m² powierzchni zabudowanej przy produkcji baraków z podaniem maksymalnej ilości odpadów materiału drzewnego przy ich produkcji.

§ 4. 1. Do czasu wydania instrukcji, o której mowa w § 3 pkt. 1), zabrania się używania tarcicy wymiarowej i tarcicy o wymiarach handlowych (z wyjątkiem króciaków) do budowy baraków nieskładanych. Materiały te należy zastąpić materiałami niedeficytowymi; w szczególności należy stosować:

- 1) na wiazary, płyty dachowe, podsufitkę i podłogi — drewno krótkie z odzysku i deski okorkowe;
- 2) na podsufitkę — płyty pilśniowe twarde, stramitowe, supremę, ewentualnie płyty pilśniowe miękkie lub maty trzcinowe;
- 3) na ściany zewnętrzne — cegłę silikatową, dziurawkę, odpadową, pustaki, płyty trzcinowe itp. W miarę potrzeby należy ściany izolować od wewnątrz płytami pilśniowymi miękkimi, torfowymi, paździerzowymi, słomianymi, gipsowo-wiórowymi oraz materiałami izolacyjnymi syrkami, jak: popiół drzewny, igliwo, sieczka, mech błotny itp. występującymi regionalnie;
- 4) na ścianki działowe — płyty trzcinowe, stramitowe i ewentualnie supremę oraz płyty pilśniowe twarde.

2. Do czasu wydania zarządzenia, o którym mowa w § 3 pkt. 2), jednostki produkujące baraki składane w skali przemysłowej, powinny w miarę możliwości wykorzystywać przy produkcji płyt ściennych, podłogowych, dachowych i sufitowych drewno odpadowe, jak: króciaki i okorki o długościach odpowiadających modułowi elementu.

3. W przypadku użycia materiału drzewnego do budowy baraków nieskładanych, należy zastosować elementy drewniane znormalizowanych baraków drewnianych składanych.

§ 5. 1. Baraki nieskładane (stałe) powinny być budowane dla obsługi budów, których cykl produkcji budowlano-montażowej przekracza okres lat trzech.

2. Okres, o którym mowa w ust. 1., może ulec skróceniu, jeżeli lokalizacja i program użytkowy baraków zostały uzgodnione z inwestorem tak, aby po zwolnieniu przez wykonawcę baraki mogły być przez inwestora wykorzystane w sposób trwały.

§ 6. Przy wykonywaniu baraków na placu budowy należy wykorzystywać przede wszystkim drewno uzyskane z akcji remanentowej przeprowadzonej stosownie do § 4 zarządzenia Przewodniczącego PKPG Nr 427 z dnia 17 listopada 1951 r. w sprawie usprawnienia gospodarki drewnem usługowym (Biuletyn PKPG Nr 31, poz. 327) nie nadające się do innych celów.

§ 7. 1. Właściwi ministrowie wydadzą:

- 1) w terminie do 15 sierpnia 1952 r. zarządzenie ustalające szczegółowe przepisy o gospodarce barakami;
- 2) polecenie podległym zjednoczeniom budowlano-montażowym (przedsiębiorstwom) przeprowadzenia w terminie do dnia 15 sierpnia 1952 r. ewidencji baraków w m² powierzchni zabudowanej z podziałem na baraki nieskładane i składane oraz z określeniem ich typu i przeznaczenia użytkowego oraz przeprowadzenia tej ewidencji corocznie w latach następnych w terminie do dnia 20 listopada każdego roku według stanu na 31 października tegoż roku.

2. W zarządzeniach, o których mowa w ust. 1 pkt 1), należy przyjąć zasadę, że podległe ministrom zjednoczenia budowlano-montażowe (przedsiębiorstwa) prowadzą samodzielną gospodarkę posiadanymi barakami, oraz że za ich racjonalną gospodarkę szczególnie w zakresie wielokrotności obrotu barakami składanymi odpowiedzialni są dyrektorzy zjednoczeń (przedsiębiorstw).

§ 8. Właściwi ministrowie złożą w terminie do dnia 1 września 1952 r. Przewodniczącemu PKPG sprawozdania z wykonania postanowień, o których mowa w §§ 3 i 7 zarządzenia.

§ 9. Zarządzenie niniejsze nie narusza postanowień zarządzenia Przewodniczącego PKPG Nr 64 z dnia 3 marca 1951 r. w sprawie budowy baraków na kwatery zbiorowe dla robotników budowlanych.

§ 10. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 czerwca 1952 r.

PRZEWODNICZĄCY PAŃSTWOWEJ KOMISJI
PLANOWANIA GOSPODARCZEGO w z. E. Szyr

110.

PISMO OKÓLNE PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

Nr 15 z dnia 15 maja 1952 r.

(Znak ZA0D-02-5)

w sprawie kontroli wykonania okólnika Nr 7 Prezesa Rady Ministrów z dnia 10 stycznia 1952 r. w sprawie prawidłowego rozdziału urlopów wypoczynkowych.

Analiza wykonania planu I kwartału 1952 r. wykazała, że zarówno w szeregu centralnych zarządów jak i podległych im zakładach pracy wykorzystanie urlopów wypoczynkowych poważnie odbiega od miesięcznego klucza ustalonego w okólniku Nr 7 Prezesa Rady Ministrów z dnia 10 stycznia 1952 r. w sprawie prawidłowego rozdziału urlopów wypoczynkowych (Monitor Polski Nr A-9, poz. 97) oraz, że w porównaniu z 1951 r. nie nastąpiło w I-szym kwartale zwiększenie procentu wykorzystanych urlopów.

Stan taki przyczynia się do dalszego pogłębiania trudności występujących w zatrudnieniu w okresie miesięcy letnich: lipca i sierpnia. Szczególnie ważne dla zabezpieczenia systematycznego wykonywania planów produkcyjnych jest jak najrównomierniejsze rozłożenie urlopów pracowników inżynierjno-technicznych oraz wysoko kwalifikowanych robotników.

W związku z powyższym proszę Obywateli Ministrów o przeprowadzenie szczegółowej kontroli planów urlopów sporządzonych przez zakłady pracy i ich wykonania oraz wydanie niezbędnych zarządzeń dla poprawy istniejącego stanu rzeczy i zapewnienia pełnego wykonania okólnika Prezesa Rady Ministrów.

PRZEWODNICZĄCY PAŃSTWOWEJ KOMISJI
PLANOWANIA GOSPODARCZEGO w z. E. Szyr

111

PISMO OKÓLNE PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

Nr 16 z dnia 22 maja 1952 r.

(Znak SO2B-01-21)

w sprawie zapewnienia odpowiedniej ilości miejsc w zakładach pracy dla odbycia praktyk zawodowych, wakacyjnych i dyplomowych.

Z nadchodzących wiadomości wynika, że niektóre zakłady pracy nie stosują się do postanowień zarządzenia Nr 13 Prezesa Rady Ministrów z dnia 21 stycznia 1952 r. w sprawie wzoru umowy o praktykę zawodową, wakacyjną lub dyplomową pomiędzy szkołą zawodową lub szkołą wyższą a zakładem pracy, w którym uczniowie szkół zawodowych lub szkół wyższych odbywać będą praktyki zawodowe, wakacyjne lub dyplomowe (Monitor Polski Nr 9-A, poz. 89).

W związku z powyższym proszę Obywateli Ministrów o polecenie zakładom pracy ścisłego stosowania postanowień powołanego zarządzenia Nr 13 Prezesa Rady Ministrów oraz nadsyłania do Ministerstwa (centralnych urzędów) krótkich meldunków o zawartych umowach w zakresie praktyk.

PRZEWODNICZĄCY PAŃSTWOWEJ KOMISJI
PLANOWANIA GOSPODARCZEGO w z. E. Szyr

Adres Redakcji: Państwowa Komisja Planowania Gospodarczego, Departament Organizacyjno-Prawny, Warszawa. Pl. Trzech Krzyży 5.

Wydawca: Polskie Wydawnictwa Gospodarcze, Przedsiębiorstwo Państwowe, Warszawa, ul. Poznańska 15, tel. 7-36-46 w. 11.

PRENUMERATA: Kwartalna 16 zł 20 gr, półroczna 32 zł 40 gr, roczna 64 zł 80 gr.

Zamówienia i wpłaty na prenumeratę przyjmują wszystkie urzędy pocztowe oraz listonosze.

Od dnia 16 maja 1952 r. zamówienia i wpłaty na prenumeratę pisma przyjmować będą tylko urzędy pocztowe oraz listonosze wiejscy i miejscy. W związku z tym bezpośrednich zamówień i wpłat na prenumeratę do PPK „Ruch“ kierować nie należy.

Zamówienie CP1-P/C-246/52 z dnia 24.V.52 r., podpisano do druku dnia 27.V.52 r., druk ukończono 28.V 1952 r.

Nakład 17.245 + 55 egz. Papier druk. sat. kl. VII/A1/60 gr.

Cena numeru 1 zł 80 gr.

Zam. 1814 Druk „Dom Słowa Polskiego“, Warszawa, Plac Kazimierza Wielkiego.

3-B-16972